

Tạm biệt...

(truyenngan.com.vn) Nói vậy cũng đã gần một năm em yêu anh...đơn phương rồi!

Em và anh, nên gọi là bi kịch hay nghịch cảnh nhỉ? Đôi khi cuộc đời này thật trở trêu, để con người vào hoàn cảnh thật éo le. Em biết rõ trong tiềm thức của nhau chúng ta chỉ là anh em, anh lớp trên và em lớp dưới mà thôi, một chàng trai ham mê thể thao và một cô bé thích đọc tiểu thuyết lãng mạn.

Trước mặt anh, em cố tỏ ra là một cô bé bướng bỉnh, láu cá và đôi khi còn rất đánh đá, khi ấy anh chỉ lắc đầu cười trừ với em. Nụ cười ấy, không hề ấm áp, không hề nồng đượm, đó chỉ là nụ cười dành cho em, một cô em gái ngang ngạnh. Em cá tính, mạnh mẽ, còn anh lại thích những cô gái nhu mì, nói hoa mỹ là những cô nàng học giỏi pha chút hương vị ngọt ngào. Nhưng em chắc chắn rằng nếu em là một trong số họ, anh sẽ chẳng bao giờ để mắt đến em, chính vì thế em phải là một đứa con gái đặc biệt mới có thể tiếp cận anh.

Ngày 7-3...

“Mai anh tặng hoa em nhé!” - Em gửi anh tin nhắn.

“Em bán hoa mà còn kêu anh tặng sao?” - Anh hỏi ngược lại em.

“Bán thì bán nhưng em đâu có được tặng, anh tặng em an ủi đi” - Em giả vờ bi thương, thật ra trong bụng rất mong anh đồng ý.

“Ừ! Anh sẽ tặng em, nhưng em cũng bó cho anh một bó hoa đi nhé. Anh tặng người ta” - Anh trả lời. Em cảm xúc lẫn lộn, anh sẽ tặng cho cô gái nào đó, thì ra em không phải là cô gái duy nhất nhận hoa từ anh.

Hôm sau, 8-3...

“Này hoa anh đặt này, em bó đấy, đẹp không?” - Em ra vẻ hãnh diện, nhưng thật ra trong lòng chả vui sướng gì.

“Cảm ơn em” - Anh mỉm cười nhận lấy.

“Đâu, hoa em đâu?” - Em nhìn quanh tìm kiếm.

“Đây, hoa em đây” - Anh cầm bó hoa em vừa đưa tặng em.

“Ủa? Không phải anh đem tặng bạn gái sao?” - Em tròn xoe mắt nhưng bàn tay thì nhanh chóng cầm lấy, sợ anh đổi ý.

“Anh không có bạn gái, nhưng anh có hứa với một cô gái là sẽ tặng hoa mà” - Anh lại mỉm cười.

Anh có biết cả ngày hôm ấy em vui thế nào không, trong lòng em biết đó không xuất phát từ tình yêu, nhưng thế thôi em cũng thấy hạnh phúc. Em không bao giờ để lộ tình cảm của mình, em sợ, khi anh biết rồi sẽ không còn muốn nói chuyện cùng em nữa.

Em biết chiều nào anh cũng chơi thể thao ở sân trường, nhưng khi đi ngang qua em luôn giả vờ không quan tâm, nhưng thật ra em luôn theo dõi anh. Những câu nói, hành động của anh em đều ghi khắc vào trong tim, một chàng trai với bộ đồ thể thao rất cool, dáng hình cao ráo ngả bóng dưới hoàng hôn.

Anh biết em có một điều rất tự hào không? Đó là được nói chuyện cùng anh. Anh làm sao biết quanh anh có nhiều vệ tinh lắm không? Nhưng anh thì đối với người lạ quá lạnh lùng, điều này làm anh không biết nhưng lại là cái mà họ thích anh. Nhưng chẳng ai trong số đó dám bắt chuyện cùng anh, và anh cũng chẳng để ý ai, bọn họ đều nhìn em ngưỡng mộ khi em lại có thể nói chuyện cùng anh, khi anh cười với em, em thấy mình thật may mắn.

Rồi một ngày em biết anh đang để ý một cô gái khác, đúng chuẩn yêu cầu của anh, và cái gì cũng hơn em. Em rất buồn, rất tủi nhưng vẫn không thể làm gì, hằng ngày em chọc anh và cô ấy nhưng anh có biết trong lòng em đau thế nào, em ước gì anh gạt cô ấy ra khỏi đầu anh và nghĩ đến em đi.

“Cô ấy có bạn trai rồi, muốn anh làm người dự bị” - Anh inbox facebook cho em. Em từ ngỡ ngàng, lo lắng rồi lại chuyển sang vui mừng.

“Vậy anh tính sao?” - Em rất vui nhưng vẫn giả vờ quan tâm.

“Em cho anh lời khuyên đi!” - Anh trả lời.

“Em nghĩ là anh nên xác định rõ tình cảm cùng hoàn cảnh, nếu bỏ được thì sẽ tốt, bên ngoài có bao nhiêu cô thích anh mà” - Em nhanh tay phản hồi, em tranh thủ cơ hội này gạt cô ấy ra khỏi đầu anh.

Đã bao lần em thấy anh nói chuyện cùng chị này em nọ trên facebook, nhưng lại chẳng khi nào thềm pm cho em lấy một lời. Những ngày cuối năm, chúng ta nói chuyện ít dần, anh lo luyện thi đại học nên cũng chẳng thềm onl. Em không dám nhắn tin cho anh, vì đó là điều em không thường làm và anh cũng chẳng thường rep. Em luôn ngồi bên máy tính, canh nick anh sáng, nhìn anh hoạt động một lúc rồi pm hỏi thăm, vờ như mới phát hiện anh. Đó là những câu hỏi tầm phào, anh cũng trả lời gọn lỏn, chóng vánh rồi cũng out, cứ như thế trái tim em cũng chột nhói.

Anh thi tốt nghiệp, rồi đại học, em chỉ để lại lời nhắn chúc anh trên facebook, anh chỉ trả lời chóng vánh rồi cũng không nói gì. Em nhận ra chúng ta ngày càng xa cách, anh lo học, lo thi và có thể cũng đang lo để ý một cô gái khác. Em nhớ em từng tặng anh một món quà sinh nhật muộn, tuy thế anh vẫn khao bù em một cái châu kem, anh hứa lui không đi bơi cùng em, nhưng ngay tuần sau đó anh lại làm. Đôi khi chỉ có thể thôi nhưng em vẫn thấy vui, vì khi ấy trong lòng anh em vẫn còn một ví trí nào đó.

Anh thi xong, anh đi du lịch, anh chẳng còn pm cho em, anh chẳng còn hỏi em thích quà gì không, anh chẳng còn biết em có onl hay không. Anh đi, cập nhật trạng thái, địa điểm, up hình thường xuyên, đôi khi là bên một cô gái, em nhìn thấy đó, nhưng làm gì đây, vì ta có là gì đâu.

Rồi năm học mới, anh đi thành phố, nơi phồn hoa và có nhiều thú vui, những cô gái xinh đẹp, rồi anh sẽ thay đổi, rồi chúng ta mau thôi sẽ là người xa lạ. Liệu anh còn nhớ em, liệu em còn nhớ anh, liệu chúng ta còn nhớ nhau, có còn không anh. Em sẽ tự an ủi mình, tự động viên bản thân quên anh, quên những kỷ niệm đẹp nhất để không phải đau lòng.

Nếu một ngày còn nhớ, hãy xem gió là em, vì khi đó em vô hình...

Tạm biệt...chàng trai vào hạ...